

Hejsek 3

ČASOPIS ODDÍLU *Upřed* ROČNÍK XXVIII listopad 2012

Pejsek štěká...

Štěkám za krásnou i bílou podzimní výpravu, stavbu draků, výlet, trička s otisky listů. Bylo to úžasný!

Haf!!!!

Kubíkovi všechno nejlepší k 9. narozeninám.

Haf!!!!

Začali jsme v pátrání

po největším tajemství Prahy. Tak držím palce všem, ať se nám zadaří!

Haf!!!!

Čeká nás 50km výprava. Trénujte a mažte si nožičky, ať vás nebolí!

Haf!!!!

Děkuji všem za odevzdané příspěvky.

Bahnibody každý sbírá,
proleze se každá škvíra.
Při hledání odpadků
není třeba dodatku

Vosa, 26. října 2012

Co budeme dělat?

- 6. 11. Oddílovka (16:30 - 19:00)
- 9. 11. Čaj (16:00 - 19:00)
- 10. 11. Výprava na 50km
- 10. 11. Výlet pro menší
- 13. a 14. 11. Družinovky (16:30 - 19:00)
- 20. 11. Oddílovka (16:30 - 19:00)
- 23. - 25. 11. Filmový víkend
- 27. a 28. 11. Družinovky (16:30 - 19:00)
- 30. 11. Čaj (16:00 - 19:00)
- 4. 12. Oddílovka (16:30 - 19:00)

...a dále

- 14. - 16. 12. Vánoční výprava
- 18. 12. Vánoční schůzka
- 19. 1. Bruslení
- 2. 3. Výroční výprava
- 15. - 17. 3. Filmový víkend
- 28. 3. - 1. 4. Velikonoční táboření
- 8. - 14. 4. Divadelní festival
- 19. - 21. 4. Výprava na blind
- 10. - 12. 5. Oddílové hry
- 31. 5. - 2. 6. Za tajemstvím Prahy
- 14. - 16. 6. Výprava na vodu

- 28. 6. Tábor!

Podzimky

(25.-28.10.)

Vlakem do Police na Metují,
těsný přestup se nám zdařil
předpovědi sních slibují,
kdo by tomu ale věřil?

Zvolna draky vytváříme,
zkoumáme Bromouvské skály
trička listy ozdobíme,
co bychom si ještě přáli?

Noc se snáší a ne jen on ona,
co to padá z oblohy?
Vločka tam a vločka onam,
sněhu se valí rozlohy.

Vítr fičí, bouře zuří,
všechno mrzne, doma sedí.
Na draky to ale není,
co je tohle za prostředí?

Konečně počasí umoudří se,
s draky ven rychle vyrážíme,
jim však létat nedaří se,
tak se smutně domů navracíme.

Hlasování o pokračování příběhu se zúčastnilo 16 vpředáků. Po napínavém hlasování zvítězila možnost „Zeptat se Stína, co se stalo“ se sedmi hlasujícími (44% hlasujících). Za ní, s odstupem jednoho hlasu byla varianta „Prohledat mu kapsy“ (38% hlasů), třetí místo obsadila možnost „Sebrat mu zbraně“ se třemi hlasy (19%). Pro variantu „Prohledat věci v jeho bunkru“ nehlasoval nikdo.

Kopáčovy zážitky

Odnesli jsme Stína dovnitř. Měl ohromné štěstí, že Střelcem vypálená kulka nezasáhla žádnou kost ani šlachy. V podstatě jenom trochu škrtla o maso a roztrhla Stínovi kus lýtky. Myslím, že když to v pořádku sroste, že bude moci i běhat.

Podařilo se mi s využitím naší improvizované lékárny Stínovi ránu vyčistit a obvázat. Ve chvíli, kdy jsem se chystal na Stínově noze dotáhnout obvaz, vstoupil do prostoru bunkru Střelec.

„Co se Sakra stalo? Šíblo ti? Běhat po lese a nechat náš bunkr nechráněnej?“

Stín se s námahou pootočil jeho směrem: „No, já jsem totiž...”

„Správně bychom tě měli hned na místě zastřelit. Co kdybys nás tam šel nabonzovat, abyses vyvlýk z týchle šlamastyky?”

„Ale... já jsem byl jenom na latríně!”

Střelec se nevěřícně na Stína podíval.

„Vždyť je skoro přesně opačným směrem, cestou k severovýchodnímu krytu. To jsi vůbec nemusel opouštět náš hlídaný prostor.”

Stín se opatrně posadil.

„Já jsem slyšel nějaké kroky, tak jsem se šel tím směrem podívat. Chtěl jsem ale toho člověka obejít, aby si mě nevšiml. Když jsem se doplížil k místu, odkud jsem ty kroky slyšel, už tam nikdo nebyl. Chtěl jsem se tedy co nejrychleji vrátit. Ale až pak mi došlo, co jsem udělal za hloupost. No, tak jsem na tebe v tom větru křičel, ale tys mě neslyšel.”

Na Střelci bylo vidět, že neví, co si má myslet.

„Vidíš. A kvůli takovému nesmyslu jsi mohl přijít o život. A možná i všichni ostatní, kdyby někdo v tu chvíli náš kryt objevil.”

Stín se chtěl postavit, ale jakmile se pokusil došlápnout na zraněnou nohu, zaúpěl a svalil se zpátky na kavalec.

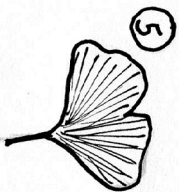
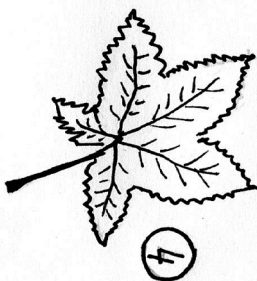
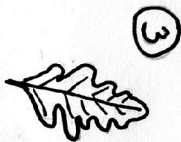
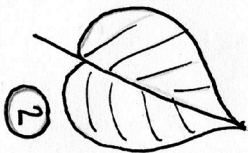
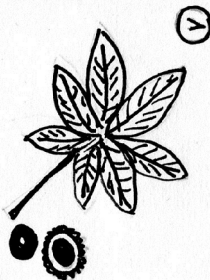

Střelec zkontroloval zbraně, které měl u sebe a vydal se vystřídat Franka.

Stín začal klidně oddechovat. Ztratil dost krve, tak si potřebuje odpočinout. Nechal jsem ho tedy spát. Stejně mám ale dojem, že tam Stín šel udělat i něco jiného. Svůj život by přece neriskoval kvůli takovému nesmyslu. Takovou hloupost by nemohl udělat ani omylem...

Co má Kopáč udělat? Informovat ostatní obyvatele bunkru o jeho podezřenech nebo se jenom potajmu snažit vymámit ze Stína nějaké informace? Nebo to má prostě nechat být? Co když se Stín opravdu s někým sešel, a teď hrozí všem smrtelné nebezpečí? Odpovědi na tyto otázky možná naleznete v pokračování tohoto příběhu, ale pouze za podmínky, že rozhodnete, jak se má Kopáč zachovat.

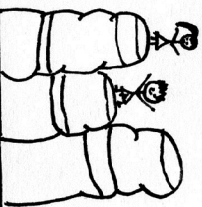

Také čistý Berta a Oskar našli?
Kterým druhům patří?

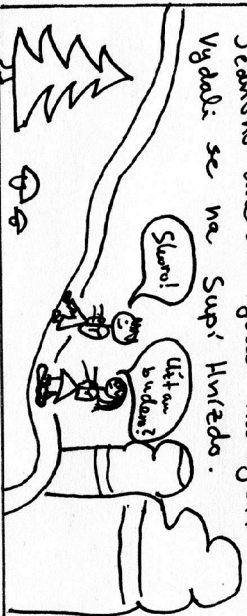
Správnou odpověď řekni Hájce

Berta a Oskar na "Podzimkách" aneb Podzim je tady

I Berta a Oskar se vydali na "Podzimky"

Jednoho dne se vydali na výlet. Vydali se na Supí Hnízdo.

Skoro!

Už tam budeme?

Často nasbírali spoustu hub. Ty ale Berta i Oskar žnali, většinou problém měli s Podzimníkem.

A já mám dva křibky!

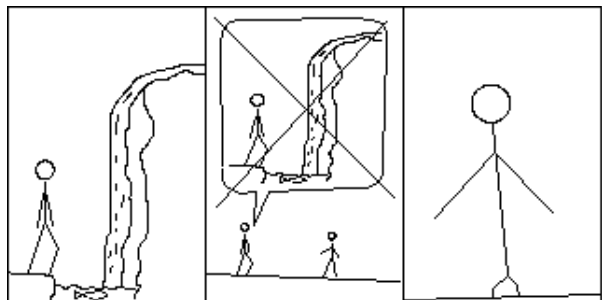
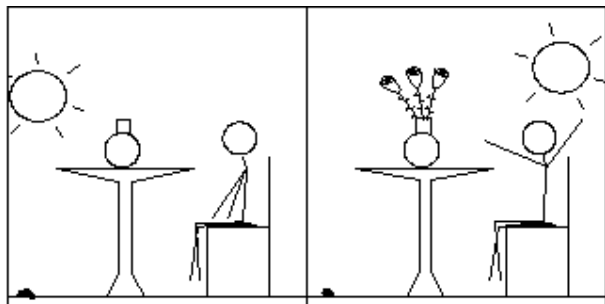
Ránu list! Ale není to jablek!

Poznej přísloví

Vyřešená přísloví ukažte Pomerančovi.

Pro menší

Pro větší

1. Dlouhodobý opakující se pohyb mezi bodem A a bodem Studna způsobuje narušení struktury transportního prostředku pro manipulaci s kapalinami, jehož výskyt je datován už od konce eneolitu.

2. Množina jedinců prošlých řadou vzdělávacích institucí, kteří vykonali vertikální pohyb z katolické posmrtné říše, je prázdná.

Robot povídka od Vosy

Na Plutu právě zapadalo Slunce. Tato událost se zde, na této malé planetě nezdála zdaleka tak významná jako na Zemi, ba naopak, kdyby člověk nevěděl, oč se jedná, nevěnoval by této události žádnou pozornost. Ne tak Marek Kadler, přednosta, a vlastně jediný lidský tvor obývající zapadlou a bezvýznamnou překladovou stanici Pluto 347, který právě západ své mateřské hvězdy pozoroval sklepním okénkem řečené stanice, což byl vcelku nejjednodušší úkon, který vyžadoval navržení několika beden z podlahy hluboko pod úrovní povrchu k přízemnímu okénku. Ty bedny tady nechal asi před pěti lety Kadlerův největší přítel, kapitán Hadrábek, se závazkem, že si pro ně zaletí co nejdříve. Kadler už ho poté nikdy neviděl. Krátce po

svém příletu na Zem Hadrábek těžce onemocněl. Asi před dvěma lety ho byl na Zemi navštívit, v přední nemocnici v New Yorku, ale to už jen obtížně reagoval na jeho otázky. Bylo to poprvé a naposledy za dvacet let, které na stanici 347 slouží, co opustil Pluto.

Nemajíc ženu ani děti, s živou lidskou bytostí se vídal málokdy, tak jednou dvakrát do roka, když se nějakému línému pilotovi nechtělo s těžkým nákladem letět až na stanici 355, a nebo když se někde na koridoru mezi dvěstěšedesátdevítkou a třistadesátkou stala nehoda, to se pak tranzit odkláněl sem. Ale takovéhle věci se stávaly málokdy. Jedinou náplní celého Kadlerova života bylo třikrát denně psát do Ústředí pravidelnou zprávu, která se sestávala ze čtyř prakticky neměnných údajů: Zdravotní stav osazenstva – v pořádku. Hladina kyslíku – v pořádku. Počet přistálých raket za posledních osm hodin: 0 Počet odlétlých raket za posledních osm hodin: 0.

Jediný světlý bod v Kadlerově životě tvořil právě jeho přítel Hadrábek, který ovšem posledních pět let neopustil nemocnici. Asi jedenáct měsíců to je, co začal přežívat jen díky přístrojům. A včera – včera zemřel. Kadler byl sirotek a neměl ani rodinu, ani žádné další přátele. Dlouhé dny na Plutu trávil čtením dříve světových klasiků, dnes však občas i brakové literatury. Mohl se sice sprátelit se svým osobním robotem, k tomu však měl nějaký odpor. Jeho kolegové si sice

podobné stroje chválili jako vhodné pro konverzaci a dobré k dělání společnosti při tak osamělém zaměstnání. Kadler, jak si však sám pro sebe častokrát opákoval, nechtěl vést rozhovor s něčím, v čem je konverzace předem naplánována. Proto pro něj znamenala ztráta jediného životního přítele takovou ránu.

Ještě chvíli se koukal sklepním okénkem na hvězdy i když Slunce již dávno zmizelo za obzorem. Pak se pomalu otočit na vratké bedně a přitáhnul k sobě provaz, který před chvílí omotal kolem traverzy a udělal na něm smyčku. Už už se chystal navléknou si ji na krk, když uslyšel mechanické zvuky, které se pomalu přibližovaly. Così se pohybovalo po schodech do sklepa a mířilo si to k němu. Kadlerovi se podlomila kolena. Co to může být? Četl o přepadeních na klíčových křižovatkách typu stanic 158 nebo 209, ale co můžou chtít lupiči tady, na zapadlé Plutské staničce? Zvuky se blížily, nebylo pochyb, že míří sem. Kadler přemýšlel, zda zamkl vchod, asi ne.

Dveře se se zaskřípěním otevřely. Kadlerovi chvíli trvalo, než rozpoznal, kdo v nich stojí. Byl to jeho osobní robot. Popojel kus směrem k němu, zaklonil hlavu a analyzoval situaci.

Pokračování v dalším Pejskovi!

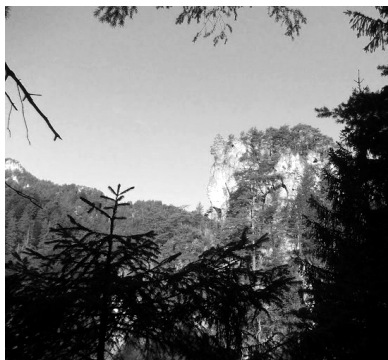

Putování po Malé a Velké Fatře

(20.-25.8.)

Středa aneb Žebříky v Jánošíkových Dierách

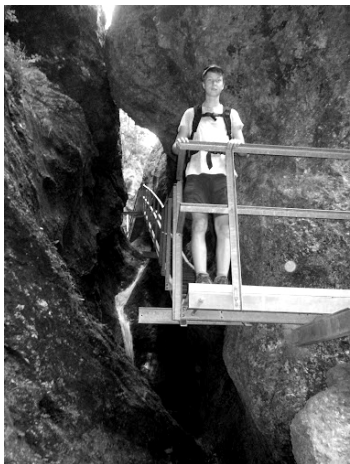
Ráno jsme vstali už po šesté hodině, abychom si byli jistí, že nás nikdo nenajde. Sice se nezdálo, že by se tu někdo zabýval předpisy a česáči borůvek se se

svými hřebeny také vůbec neskrývali, ale přece jenom se nám úplně nechtělo platit pokuty za přespávání v národním parku. I přes tuto brzkou hodinu se na cestě záhy objevil ranní běžec, a

tak jsme se opět na nějaký ten čas vrhli k zemi. Nevšiml si nás.

Po snídani jsme pokračovali po žluté k Jánošíkovým Dierám, které slibovali záživnou cestu potoka zpeštěnou mnohými žebříky a stupy. Nejprve jsme zvolili vyhlídkovou trasu Novými Dierami, která nám skýtal pohled na žebříky vedoucí dole. Neskonale jsme trpěli za zvolení té méně zábavné trasy. Konečně jsme

se taky připojili k potoku a pustili se do slézání žebříků. V některých místech se s batohy neda-lo skoro ani projít. Když jsme došli na rozcestí, ukryli jsme batohy do křoví a vyrazili proti proudu silnějšího potoka do Dolných Dier, na které jsme předtím tak toužebně kouka-li svrchu.

Jak přešly brzké ranní hodiny, lidu přibývalo a my byli rádi za časný budíček. Opět s batohy jsme sešli do Bílého Potoka, kde jsme objevili přítomnost autobusů. Už nás dělilo posledních 100 m od zastávky, když se jeden vyřítil se zatáčky. Odevzdaně jsme ho doběhli a dojeli s ním až do Žiliny, kde jsme dokoupili zásoby.

Vlakem jsme přešli až do Krpel'an. Vedro opět sílilo, takže naše kroky vedly k místní vodní nádrži. Ta nás svým vzhledem odradila, a tak jsme se raději přesunuli k vytékajícímu kanálu. Ukrytí ve stínu stromu, který nás chránil před slunečními paprsky jsme

strávili několik hodin – střídavě hraním Bangu a plaváním v řece.

Po páté hodině odpolední jsme se vydali nabrat vodu a překreslit z místní aktuální mapy do té naší s roku 1987 nové prameny vody a tábořiště. Zde jsme si také přečetli, že Velká Fatra je domovem vlků, rysů a medvědů, což nás velice potěšilo. Hodný místní pán z nás měl zjevně velikou radost. Nadšeně nám doplnil lahve, dal několik jablek a broskví z vlastní zahrádky a vyložil nám spoustu zajímavostí. Také nás ujistil, že medvědů se nemusíme bát. Vylézají totiž jenom v noci.

Měli jsme celkem 12 litrů vody a věděli jsme, že k další dorazíme až zítra k večeru. Vyškrábali jsme se na hlavní hřeben Velkofatranské magistrály, když se začal zvedat vítr a obloha se pokryla černými mraky. Urychleně jsme si proto našli místo na spaní, uvařili večeři a s myšlenkou na medvědy vylézající až v noci ulehli. Kolem naší plachtičky neustále něco pochodovalo a lámalo větvičky, usnuli jsme ale všichni.

Zelí (603 478 299)

Mára (724 340 196)

Stařec (608 297 646)

Eliška (728 467 049)

T.O. Vpřed pro vlastní potřebu.
tovpred.ctrnactka.cz

